

Forfatter: Andersen, H. C.

Titel: Udrag fra O.T.

Citation: Andersen, H. C.: "O.T.", i Andersen, H. C.: *O.T.*, udg. af Mogens Brøndsted , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, i samarbejde med Nyt Dansk Litteraturselskab, cop. 1987, s. 57. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-andersen04val-shoot-idm140137150944528/facsimile.pdf> (tilgået 06. maj 2021)

Anvendt udgave: O.T.

fyldte deraf, lige fra Beskuelsen af Vanddraaben med sine utallige Infusionsdyr til Stjernerne og Planeters Afstand og Størrelse.

For de fleste af os er dette bekendte Lærdomme; det var heller ikke noget aldeles Nyt for Damerne her, men det interesserede, maa-skee tildeels ved *Ottos* smukke Veltalenhed. Det graa, regnfulde Veir ledede Taleren over paa den physiske Forklaring af vor Klodes Tilblivelse, saaledes som Vennerne havde opfattet den paa *Ørstedes* Forelæsninger.

»De nordiske og græske Myther stemme ogsaa deri overeens!« sagde *Otto*. »Vi maa tænke os, at i Rummet var en evig, uendelig Taage, i hvilken der laae en Sammentrækningskraft. Taagen fortættedes da til en Draabe, en uhyre, æggeformig Draabe var vor Klode; Lys og Varme virkede ind paa dette store Verdensæg, der ikke fødte kun een Skabning, men Millioner; de maatte igjen døe, vige for nye, men deres Legemer sank som Gruus mod Midtpunktet; dette voxte, Vandet selv uddunstede, og snart hævdede sig et Punkt frem over Havfladen. Solvarmen udviklede der Mos og Planter, nye Øer fremstege, i Aarhundreder viste sig større Udvikling og Forædling, til der opnaaedes den Fuldenæthed, vi nu beskue!«

»Men saaledes lærer Bibelen os det ikke!« sagde *Louise*.

»Moses har digtet sin Fremstilling af Skabelsen!« svarede *Otto*, »vi holde os til Naturen; den har større Aabenbaringer, end Mennesket!«

»Bibelen er Dem dog en hellig Bog?« spurgte *Louise* og rødmede.

»En ærværdig Bog!« svarede *Otto*. »Den eier de dybeste Lærdomme, den interessanteste Historie, men der er meget i den, som slet ikke hører hjemme i en hellig Bog.«

»Hvor kan De sige Sligt?« udbrød *Louise*.

»Rør ikke ved Religionen, naar hun hører derpaa!« sagde *Sophie*. »Hun er et fromt Gemyt, som troer og vil ikke vide hvorfor.«

»Ja,« sagde *Vilhelm*, »hun blev ordentligt vred og for første Gang, troer jeg, vred paa mig i Vinter, da jeg sagde, at *Christus* var et Menneske!«

»*Vilhelm!*« udbrød den unge Pige, »tal ikke derom! jeg føler mig ulykkelig derved! det Hellige kan og vil jeg ikke skal drages ned til mig og Hverdagslivet. Det er nu min Natur, at jeg ved at tænke anderledes, end jeg har lært og mit Hjerte tillader mig, begaaer en Synd! det er profant! og tale I, paa denne Maade, meer om Religionen, saa forlader jeg Værelset!«